

เจ้าปลาน้อย

บทนำ

เด็กนักเรียนชายหญิงวิ่งไปมาให้เกลื่อนห้องเพราะอาจารย์ไม่ว่างไปประชุม ทุกคนทำตัวราวกับเด็กอนุบาลทั้งที่ตอนนี้อยู่ชั้น ม.ปลาย เข้าไปแล้ว ในขณะที่เพื่อนคนอื่นๆ วิ่งเล่นอยู่อย่างนั้น แต่กลุ่มของฉันตกอยู่ในบรรยากาศคนละอารมณ์เลย

"ฉันว่าเล็กๆ ไปนั่นแหละดีแล้ว คบไปมีแต่จะเสียการเรียนเปล่าๆ มีแฟนไม่เห็นเท่าสักนิด" ฉันบอกเพื่อนสนิทในกลุ่มที่ตอนนี้กำลังมีปัญหาหัวใจ

"ฉันก็อยากเล็กๆ แต่มันเล็กยาก! ซิน...คนไม่มีแฟนอย่างแก็ไม่มีวันเข้าใจฉันหรอก" อ้อมเพื่อนฉันทำท่าจะเป็นจะตายเพราะเจอปัญหาเรื่องแฟนแอบมีกิ๊ก

"เข้าใจสิ ฉันฟังเรื่องพวกแก็มาตั้งแต่ตอน ม.1 จนตอนนี้อยู่ ม.6 แล้วแถมแฟนพวกแก็แต่ละคนก็ดีๆ กันทั้งนั้นนน"

"แก็ต้องลงมือตัวเองเว้ยแล้วจะเข้าใจความรู้สึกพวกฉัน" เหมยเหมยเพื่อนสนิทอีกคนแย้งขึ้นมา

"ไม่ละ ฉันขออยู่ฟังพวกแก็บ่นเรื่องแฟนดีกว่า เวลาเห็นพวกแก็

ร้องให้จะเป็นจะตายแบบนี้ก็สนุกไปอีกแบบ" ฉันทักไหล่ไม่สนใจอะไรทั้งนั้น
"แกมันโรคจิต! ขอบุญให้เพื่อนเล็กกับแฟน" อ้อมที่กำลังร้องให้หัน
มาวินฉันทะอย่างนั้น ฉันทขมวดคิ้วเข้าหากันก่อนจะสวนกลับไป

"อ้าว...ก็ต้องอยู่ให้เล็กสิ เห็นพวกแกมีแฟน แต่ไม่มีความสุขเลยสักคน
ดูอย่างฉันทสิ! อยู่คนเดียวสบายใจสบายชู้รา ไม่ต้องมาทนทุกข์ร้อนว่าวันนี้
เขาจะโทรมามั้ย วันไหนเขาจะไม่ว่างไปเที่ยวกับเรา ตอนกลางคืนก็ต้อง
นอนรอโทรศัพท์ ตอนกลางวันไม่เห็นหน้าก็ใจจะขาด...ฉันไม่มีทางเป็น
แบบนี้ไว้อัย!"

"ฉันแกล้งไปมีแฟนดูสักคนแล้วค่อยกลับมาคุยกับพวกฉันก็ได้
พนันได้เลยว่าแกต้องไม่พูดแบบนี้แน่" เหม่ยเหม่ยเถียงคอเป็นเอ็น ยิ่งเห็น
ฉันทก็ยังยิ้มเพราะเรื่องนี้มันเป็นไปได้อยู่แล้ว

"เอาน่า ให้ฉันเป็นโสดสักคนแล้วกัน อีอกอย่างหน้าตาอย่างฉันทคง
ไม่มีใครเขาเอา"

"การที่แกยิ้มแปลว่าแกไม่เชื่อเรื่องที่ฉันทพูดใช่ไหม? ไม่ใช่ไรซิน...ปล่อยให้
ให้เป็นหน้าที่ฉันทเอง!" ฉันทกะพริบตาปริบๆ มองเหม่ยเหม่ยที่กำลังทำหน้าตา
จริงจัง

"แกจะทำอะไร"

"ฉันจะหาแฟนให้แกเอง!"

1

ขอแนะนำตัวก่อนเลยแล้วกัน ฉันทชื่อ 'ซิน' ชื่อจริงๆว่า 'มายา'
เป็นลูกสาวคนโตของบ้านและยังเป็นประธานนักเรียนของโรงเรียนอีกด้วย
อย่าเพิ่งสงสัยว่าฉันทบรรยายตัวเองออกมาทำไม เดี่ยวฉันทจะบอกให้ฟัง
หลังจากนี้เอง

ตอนนี้ฉันทกำลังจะเป็นบ้า!!! เพราะโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงกับเรื่อง
บางเรื่องที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วเมื่อเช้านี้ เรื่องของเรื่องเกิดขึ้นมาจาก
ตอนที่เพื่อนของฉันทคนหนึ่งพูดขึ้นมาว่า 'ฉันจะหาแฟนให้แกเอง!'

10

ตอนนั้นฉันก็คิดว่ายายพวกนั้นคงจะพูดเล่น เลยไม่ได้คิดอะไรมาก ได้แต่หัวเราะเอิ๊กอ๊าก จนกระทั่งวันนี้! ฉันเพิ่งรู้ว่าได้ทำสิ่งที่ผิดพลาดอย่างมหันต์ไปเสียแล้ว

เข้านี้เสียงโทรศัพท์มือถือของฉันดังติดต่อกันปาเข้าไปยี่สิบห่า มีสคอลลล์แล้ว อ้อ! นี่ยังไม่รวมครั้งที่ฉันกรับสายเลยนะ... ฉันแทบจะวิ่งมาโรงเรียนด้วยอัตราความเร็วที่เร็วกว่าเสียงเมื่อรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

เหตุการณ์ตอนที่รับโทรศัพท์เมื่อเช้า

(สวัสดิ์ครับ ขอสายชินคร้าบบบ) คนแรก

(เหว่ยเหว่ย ชินชาย้ยายย) คนที่สองเสียงผู้ชายออกแนวอูตี่มาเลย

(แหะๆ เธอขาวมากมัย สนใจคนมีขนหน้าอกแพลมออกมาบ้าง รีเปล่า ฮี้ๆ)

คนที่สามนี่ฉันดำเปิงจนมันวางสายแทบไม่ทัน จนกระทั่งตอนนี้ก็คนที่เจ็ดเข้าไปแล้ว ฉันเริ่มมั่นใจว่าเดี๋ยวต้องมีมาอีกแน่ เลยกลั่นใจถามกลับไปอย่างมีมารยาทสุดฤทธิ์

'ขอโทษนะคะ คือว่า...คุณเป็นใครหรือคะ' ฉันถามคนที่โทรเข้ามาด้วยอารมณ์บูดสุดขีด เพราะมันจะบังเอิญเกินไปหรือเปล่า ที่โทรเข้ามานี้ก็ปาเข้าไปเจ็ดคนแล้วนะ

(สาวน้อยของป่า ทำเป็นจำไม่ได้! คิกๆ ก็หนูบอกเองว่าหนูกำลังเหงา อยากได้ใครสักคนช่วยปลอบใจไม่ใช่หรอ ตอนนีป่าว่างนะ เลยอยากจะมาช่วยตามหัวใจให้หนู)

อารมณ์ฉันเริ่มตึงเครียด บูดมากถึงมากที่สุด มือข้างหนึ่งกำโทรศัพท์แน่น ส่วนอีกมือก็บีบแกวมนมที่ถือค้างไว้จนเกือบจะร้าวอยู่แล้ว

'ป่าซาาา บอกหนูหน่อยได้มั๊ยคะว่าไปเอาเบอร์หนูมาจากไหน'

(ก็เอามาจากคอลัมน์มาลัยเสียงรักในหนังสือพิมพ์ไงจ๊ะ)

ฉันค่อยๆ เยื้องย่างผ่านเข้าประตูโรงเรียนมาอย่างใจเย็น...เย็นมาก ถึงมากที่สุดเลยก็ว่าได้ ในมือถือหนังสือพิมพ์ ใบหน้าฉีกยิ้มดูจมิสแคนาดา

แต่ใจเจ้ากรรมกลับมาเดินตุ้มๆ ต่อมๆ ถึงจะมีไอ้แถบดำคาดตานั่นอยู่ แต่
จะมีคนจำฉันได้มั้ยน้ำ (อยู่ในโหมดหวาดระแวงสุดฤทธิ์)

"มา呀 ขอครูดูหนังสือพิมพ์นั่นหน่อยสิ"

อาจารย์ที่เป็นเวรหน้าประตูโรงเรียนทักขึ้น ฉันหันไปยิ้มแฉ่ง แต่หน้า
แห้งๆ ไม่มีเลือดฝาด ขออะไรก็ขอสิคะ จะมาขอหนังสือพิมพ์ไปทำหรือ
อะไร...

"หนังสือพิมพ์ไม่มีได้ในนะคะ"

"หนังสือพิมพ์อะไรทำไมถึงไม่มีได้โน! ทำสายตาเล็งๆแบบนั้นทำไม...
เธอเป็นประธานนักเรียนนะ ออกผายไหล่ผึ่งหน่อยสิ"

คำสั่งของอาจารย์ทำให้พวกบ้ากฏระเบียบเคร่งครัดอย่างฉันถึงกับ
สะดุ้ง ออกผาย ไหล่ผึ่ง นมเต่ง... (ไม่เอาดีกว่า) ออกผาย ไหล่ผึ่ง หลังตรง
เทกว่าเยอะ... ฉันพยักหน้ารับอย่างแข็งขัน รีบทำเฉไฉแล้ววิ่งหายไปจะเป็น
การดีที่สุด ข้อแรก ฉันไม่ยอมให้อาจารย์เปิดหนังสือพิมพ์ เกรงว่าท่าน
จะรู้ว่าความจริงหนังสือพิมพ์มีได้ใน แบบนั้นเสียศักดิ์ศรีหมด เดี่ยวฉัน
จะกลายเป็นท่านประธานตัวดีที่ไม่แบบแสดมภ์เบอร์ไปซะก่อน (ก๊าก!
อดไม่ได้ที่จะกัดเธอ) ข้อสอง ถึงจะมีแถบดำคาดตา แต่เค้าโครงหน้ามันใช่
เกิดที่แกงมาได้ขึ้นมาแล้วเอาไปให้ลูกชายหลงโทรมาหา ฉันจะปฏิเสธไม่ลง
(ไม่ค่อยอยากจะทำเลย)

เอาเป็นว่าเหตุผลที่ฉันยกมาทั้งสองข้ออย่าไปใส่ใจมากนักเลย
หนีได้ก็หนีเถอะ คิดได้อย่างนั้นฉันก็ตรงรี่ไปยังห้องเรียนที่คาดว่าเจอ
ตัวการที่ส่งรูปพร้อมประวัติคร่าวๆ (อ้อ! เบอร์มือถือสุดหวงของฉันด้วย!)
ไปให้หนังสือพิมพ์

กลุ่มเพื่อนที่กำลังสูมหัวทำอะไรบางอย่างอยู่แต่กระเจิงทันทีเมื่อเห็น
ประธานนักเรียนสาวสวยอย่างฉันคนนีโยนกระเป๋านักเรียนเข้าไปกลางวง

"เฮ้ย! ทำไมต้องทำรุนแรงด้วยล่ะ ดาร์ลิ่ง!"

เหมยเหมย เพื่อนผู้แสนห้าวหาญออกอาการโมโหโกรธาในตอนแรก
ก่อนจะทำน้ำเสียงอ่อนลงเมื่อเจอฉันในมาด 'นังบ้า' พร้อมจะกินหญ้า...
(เฮ้ย! ไม่ใช่) ที่พร้อมจะฆ่ายัยนั้นให้ตายทุกเมื่อ ทำไมนะเธอ!!

12

"หนังสือพิมพ์หน้านี้น่าสนใจนะ! อ้อม เหม่ยมเหย"

ฉันฉีกยิ้ม ไ้ตอนแรกนะก็แค่กลางแกลงใจสงสัย ตอนนี้นั้นไม่ไหวแล้ว
จับได้คาหนังคาเขาเลย!

"อะไรเหรอชินน้อย...จะให้เราดูอะไร อู๊ย! นี่มันรูปนิโคล คิดแมน
ตอนยังไม่ทำศัลยกรรมไ้มั๊ย ดูสิๆ ตอนยังไม่ทำหน้าเกลียดชะมัดเลย ฮะๆ"

ฉันยิ้มแก้มแทบแตก ยัยนั่นที่รู้ป้ที่ฉันถูกคาคตาไว้แล้วบอกว่าเป็น
นิโคล คิดแมน! แต่ฉันก็ต้องหุบยิ้มลงทันทีเมื่อนึกได้ว่าที่ยัยนั่นบอกว่า
ฉันเป็นนิโคล คิดแมนนะ มันตอนก่อนทำศัลยกรรม!! ฮะ! นี่ไม่ใช่สาเหตุ
หลักของเรื่องที่ฉันโมโหนี่หว่า ฉันโมโหเรื่องที่ยัยพวกนี้ส่งรูปฉันไปให้
คอลัมน์มาลย์เสี่ยงรักต่างหาก!!

"ยัยอ้อม ยัยเหมยม พวกแกทำกับฉันแบบนี้ได้ไง!! ส่งรูปฉันไปลง
ประกาศหรออย่างนี้ เกิดมีใครจำได้ขึ้นมา ฉันม้วยมรณาเลยนะเพี้ย!"

"เฮ้ยๆ อย่าคิดมาก พวกฉันทำไปเพราะหวังดีเหรอกะ เห็นแก
ไม่มีแฟนสักทีนี่นา" อ้อมพุดยิ้มๆ ประหนึ่งปลอบใจ แต่หน้าตานันไ้ไร้ดูเธอ
สะใจลึนดี!! จ้าก!!

"ไม่ต้องมาทำเป็นพุดดีเลย ฉันเคยขอหรือเรียกร้องอยากจะมีแฟน
งั้นเหรอ"

ไม่ไหวแล้ว! จะพ่นไฟออกมาอยู่แล้ว! ควันมันกำลังจะออกจากปาก...
โมโหเว้ยๆ เก็บอารมณ์หน่อย ฮีบ!!

"รู้เหรอว่าแกไ้ไม่ได้เรียกร้องอยากจะมี แต่พวกเราหวังดีอยากให้แก
มีความรักไ้ จะไ้รู้ว่ามันเป็นสิ่งวิเศษ...และมันก็เจ็บปวดเจียนตายด้วย"
เหม่ยมเหยพุดพร้อมกับเอาแขนมาโอบรอบคอของฉันไว้ อ้อมเองก็เดินมา
อีกทางแล้วโอบคอฉันไว้เช่นกัน พวกเราเลยกลายเป็นสามสาวสามมูม

"อืออย่าง...คาคตาไว้ไ้แบบนี้ไม่มีใครจำแกได้เหรอจจริงมั้ยมพวกเรา!"

เหม่ยมเหยตะโกนถามเพื่อนร่วมห้องก็วนแรกที่มาสู่มหัว ทุกคนตอบ
พร้อมกันว่า...

"จริงจ้้า!!"

แต่ข่าวลือมักจะแพร่เร็วเหมือนไฟลามทุ่ง แม้ว่าเราจะไว้ใจเพื่อนสนิทของเราได้ แต่เราไม่สามารถไว้ใจเพื่อนที่ไม่สนิทด้วยได้เลย... พวกนั้นน่าจะขอให้ได้เม้าท์กันสนุกปากก็พอ เรื่องอื่นไม่สน! ตอนนั้นเรื่องที่มีรูปฉันลงอยู่ในหนังสือพิมพ์ก็กลายเป็นข่าวที่รู้กันไปทั่ว ขนาดเพื่อนผู้ชายในโรงเรียนที่ฉันไม่รู้จักยังเข้ามาทักฉันตอนกินข้าวเลย

"แล้วเย็นนี้จะโทรไปหานะจ๊ะ สาวซีเหงา"

เพื่อนผู้ชายต่างห้องที่ฉันไม่เคยคุยเดินผ่านใต้สะพานส่งสายตากะลิมกะเหลี่ยมาให้ฉันฉันอยากจะแทรกหน้าลงไปในงานข่าว เหมยเหมยเห็นฉันทำสีหน้าไม่สู้ดีก็เลยเอามือตบปากให้กำลังใจ

"คิดซะว่ามันเป็นเรื่องดีสิ แบบว่าแกจะได้ยิ่งดังไป"

เหมยเหมยยิ้มให้กำลังใจอีกครั้ง ฉันหันไปมองยัยนั้นด้วยสายตาโกรธสุดชีวิต บัดมือออกอย่างไร้เยื่อใย รีบลุกจากโต๊ะกินข้าวหนีไปให้พ้นบริเวณโรงอาหารทันที ต่อไปคนเขาจะคิดกับฉันยังงี้! ฉันกลายเป็นประธานนักเรียนโสดที่อยากมีแฟนมากถึงขนาดต้องไปประกาศหาแฟนในหนังสือพิมพ์อย่างนั้นหรือ หนูอยากตายค่า!! ใช่ว่าขาดแคลนผู้ชายแล้วฉันจะเป็นจะตายสักหน่อย เพื่อนหนอเพื่อน... ทำไปได้ยังงี้ ใจเพื่อนบ้า!!

ขณะที่ฉันก้มหน้าก้มตาเดินดุ่มๆ ไปอย่างไร้จุดหมาย ฉันก็ชนพลังเข้ากับใครบางคน ภาพบาดตาوابขึ้นมาอีกครั้ง เมื่อหนังสือพิมพ์ฉบับวันนี้ตกลงบนพื้น น้ำตาฉันแทบจะเล็ดออกมาเลย

"อ๊ย! โทษที!! กำลังจะไปขอลายเซ็นอยู่พอดี คุณมายาคคนซีเหงา"

เสียงกวนโตะสะดุ้งขึ้นกลางโสตประสาท คนที่ยืนอยู่ตรงหน้าคือนายเรย์ตัวแสบ ชายผู้เป็นไม้เบื่อไม้เมากับฉันมานาน

"นายพุดใหม่อีกทีซี!"

"แหม ดาร์ลิ่งก์...ทำโกรธไปได้ เอาแต่บอกว่าฉันอยากดัง เธอเองก็หรือๆ กันนั่นละ ฮ่าๆ"

ผู้ชายคนนี่คือ 'เรย์' หนึ่งในแบล็กลิสต์คนที่ฉันไม่ชอบซีหน้าที่สุด เขาเป็นดาราขวัญขวัญใจเด็กๆ ทุกโรงเรียน และก็เป็นที่รักเหมือนกันเมื่อมีคนรักเขาก็ต้องมีคนที่เกลียดเขาอย่างฉันไงที่เกลียดเขาเข้ากระดูกดำ

14

ทำไมถึงเกลียดนะเธอ... สำหรับคนที่รักความถูกต้องและต้องดูแลรักษากฎของโรงเรียนนี้ในฐานะประธานนักเรียนอย่างฉันจนไม่ได้หรืออกที่จะให้มีความเหลื่อมล้ำและความไม่ยุติธรรมในสังคมโรงเรียน เด็กนักเรียนชายคนอื่น ๆ ตัดผมทรงทรงกันหมด มีไอ้บ้าเรย์ ดาราหน้าหล่อเพียงคนเดียวที่ได้รับการยกเว้นให้ทำทรงผมตามแฟชั่นและไม่ต้องปฏิบัติตามกฎของโรงเรียนบางข้อได้ ด้วยเหตุผลที่ว่าเป็นผู้ที่สร้างชื่อเสียงให้แก่โรงเรียน นายนั้นลาโรงเรียนครึ่งวันไปถ่ายละครได้ ทำสีผมตามแฟชั่นได้ แล้วแบบนี้จะมีกฎระเบียบไปเพื่ออะไร ถ้ามั่นใจสิ!!

"ฉันไม่ได้อยากดั่งสักหน่อย"

"ไม่เอากดแล้วส่งรูปไปลงหนังสือพิมพ์ทำไมละ เดี่ยวฉันอ่านให้ฟังนะ" เรย์ก็มลงหยิบหนังสือพิมพ์ที่ตกพื้นขึ้นมาเปิดหน้าที่มีรูปฉันถูกคาดตา

"สวัสดิ์คะ หนูชื่อชินคะ เป็นคนรักสงบ รักธรรมชาติ รักเสียงดนตรีมากๆ อยากหาเพื่อนรู้ใจช่วยคลายเหงา โทรมาได้ทีเบอร์ 08-9677-XXXX" เรย์จิบปากจิบคอดูดโดยที่ฉันได้แต่ยืนกำมือ

"หยุดเดี๋ยวนี้ละ!!"

"อะไรๆ ทำอะไรไปโยซินน้อย รักดอกจิ้งหยอกเล่น รักนะค้า แล้ววันนี้เขาจะโทรไปหาน่า"

"นาย!!!"

ทนไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว ฉันพุ่งหมัดเข้าไปที่แก้มหมอนนั้นอย่างทนไม่ได้ เรย์ล้มลงไปกับกองกับพื้นจับปากตัวเอง มีเลือดไหลซิบๆ ออกมา

"เฮ้ย เกือบนี้หว่า!!"

"สมน้ำหน้า ชิ!"

และแล้ววีรกรรมของฉันก็ดังกระฉ่อนไปทั่วโรงเรียน เมื่อฉันถูกตามตัวไปที่ห้องฝ่ายปกครอง ฉันโดนเล่นงานหนักซะด้วยเพราะเป็นถึงประธานนักเรียนแต่ดันก่อเรื่องทะเลาะวิวาทซะเอง แถมคุณชายเรย์ตัวดียังฟ้องเรื่องที่มีรูปฉันลงในคอลัมน์มาลัยเสียงรักอีกด้วย

"จริงหรือมายุ! ที่นายเรย์เขาบอกว่านี่คือรูปเธอ"

อาจารย์ฝ่ายปกครองผู้รักเด็ก (ผู้ชายหล่อๆ) หันมาทักถามกึ่งตวาด

ฉันที่เอาแต่ก้มหน้าจ้อยสนิท... เป็นถึงประธานนักเรียนแต่กลับมามีเรื่องทะเลาะวิวาทแบบนี้ มีหวังคอขาดสถานเดียว!

"มันเป็นเรื่องเข้าใจผิดเล็กน้อยถึงปานกลางค่ะอาจารย์ขา"

"อะไรของเธอ! แล้วนี่ดูซิเรามีเรื่องวิวาทกับเพื่อนในโรงเรียนด้วยตายนๆ ใครกันน้ำเลือกเธอมาเป็นประธานนักเรียน"

หนูก็อยากรู้เหมือนกันค่ะว่าใครกันน้ำเอาคนขี้ลำเอียงแบบนี้มาเป็นอาจารย์ฝ่ายปกครอง!!

"..."

เจียบสนิทศิษย์การบิน ไม่ได้เถียงไปอย่างใจคิดหรอก เฮอะ...ฉันไม่โตบ้างให้มันรู้ไป

"เจียบทำไม...ทำไมไม่พูด!"

"พูดก็ได้ค่ะ คือว่า..."

"อ๊ะ! นี่เธอคิดจะเถียงหรือ"

เฮ้ย! บ้า...บ้าต้องการอะไรจากหนูอะ พอเจียบก็ว่า พอจะชี้แจงกับบนจึก! ทนไม่ไหวแล้วน้ำ

"..."

"เพื่อไม่ให้นักเรียนคนอื่นเอาเป็นเยี่ยงอย่าง ครูขอลงโทษให้เธอไปทำความสะอาดห้องน้ำนักเรียนหญิงเป็นเวลาหนึ่งอาทิตย์"

"แต่ว่า..."

"เถียงหรือ!"

"รับทราบค่ะ"

ทำไมวันนี้ฉันขวยโคตร... สำหรับฉันแล้ว วันนี้คือวันที่ฉันขวยที่สุด! ตื่นขึ้นมาตอนเช้าก็เห็นรูปตัวเองในหนังสือพิมพ์หรรษา (ดีหน่อยที่ยังมีแถบคำคาดตา) จากนั้นก็มีโทรศัพท์แปลกหน้ามาเกือบห้าสิบบิตคอลล์ สุดท้ายยังมีเรื่องกับคนที่ฉันเกลียดชังหน้าที่สุดจนต้องมาขัดส้วมตอนเลิกเรียน ไม่ยุติธรรมเลยนะ! ทำไมฉันต้องมารับผิดชอบเรื่องที่ตัวเองไม่ได้ทำด้วย ฮือๆ

"ให้ฉันช่วยมั๊ยแก"

เหมยเหมยกับอ้อมเดินยิ้มแฉ่งๆ มาหาฉันที่ห้องน้ำหญิง

16

"ไม่ต้อง!"

"อย่าโกรธเลยนะซินน้อย ฉันขอโทษจริงๆ ที่ทำอะไรไปโดยไม่คิด ฉันแค่อยากให้แกมีแฟนเท่านั้น"

"ทำไมแกไม่ถามความเห็นฉันก่อนว่าอยากจะมีแฟนมั๊ย ที่ฉันไม่ยอมมีแฟนนะเป็นเพราะว่าได้ยินได้ฟังเรื่องพวกแกเจ็บปวดเพราะความรักมาเยอะ ไม่ใช่ว่าฉันจะหาไม่ได้สักหน่อย!!!"

ฉันบ่นไปมีอีกขีดพื้นห้องน้ำไป มีเด็กนักเรียนหญิงเดินเข้ามามองฉันอย่างงงๆ เหมือนกันและทำสายตาประมาณว่า 'จ่ายค่าเทอมไม่เท่าชาวบ้านเขาหรือไงยะ'

"น้ำๆ ซินจำ...ขอโทษนะ อย่าโกรธกันเลยนะตัวเอง"

"เอาเป็นว่าพวกแกกลับบ้านกันไปก่อนเถอะ ตอนนี้นี้ฉันต้องรีบล้างห้องน้ำให้เสร็จก่อนเดี๋ยวกลับบ้านเย็น" ฉันไล่ยัยสองคนนั้นไปให้พ้นจากบริเวณห้องน้ำหญิงซะ พวกหล่อนพยายามทำตัวเป็นคนดีทำท่าจะยั้งคะยอจะอยู่ช่วยต่อ แต่พอฉันยื่นแปรงขัดห้องน้ำให้เท่านั้น...

"ลืมไปเลยว่าวันนี้ฉันมีนัดออกไปกินข้าวข้างนอกกับพ่อ งั้นฉันไปก่อนนะ แหะๆ บายจ้า" เหมยเหมยรีบบอกลาไปก่อนคนแรก พอฉันส่งแปรงขัดห้องน้ำให้อ้อมบ้าง...

"อู๊ย! ฉันต้องไปอ่านหนังสือสอบแอดมิชชั่น ถ้าอ่านไม่ตรงเวลาเดี๋ยวใครโมโหม่คูที่ลืบสี่จะพิการ งั้นฉันกลับก่อนนะ" แล้วอ้อมก็เลือกที่จะจากไปโดยทิ้งฉันไว้ในห้องน้ำคนเดียว

พวกหล่อนรู้บ้างมั๊ยยะว่าใครโมโหม่คูที่เท่าไรจำไม่ได้ของฉันกำลังร้องไห้อยู่ โสๆๆ ฉันเหมือนซินเดอเรลล่าที่ถูกแม่เลี้ยงใจร้ายให้ท้ายลูกสั่งให้ทำงานไม่ให้ออกไปไหนจริงๆ เลยต้องมานั่งหลังขัดหลังแข็งขัดส้วมอยู่ในห้องน้ำคนเดียวแบบนี้ ทำไมฉันต้องมาขัดห้องน้ำล่ะ ฉันผิดหรือไงที่ไปชกหน้าไอ้ปากมากนั่น สมควรหรือไงที่ให้ประธานนักเรียนอย่างฉันมานั่งขัดส้วม!!

18.00 น. เป็นเวลาที่ฉันจัดการธุระในห้องน้ำเสร็จ ได้เวลากลับบ้าน

แล้ว เย! ว่าแล้วก็หยิบกระเป๋าสะพายเดินออกจากห้องน้ำ นักเรียนในโรงเรียนกลับบ้านกันไปเกือบหมดแล้ว เหลือแค่ไม่กี่คนที่ยังอยู่เล่นบิงปองต่อ ทันใดนั้นเพลงชาติก็ดังขึ้น ด้วยเลือดรักชาติทำให้ฉันยืนสงบนิ่งอย่างให้เกียรติ เพราะใครโมโชมคูที่สองมันสั่งการให้ฉันรักชาติยิ่งชีพ (สมแล้วที่เป็นประธานนักเรียน)

ฉันใช้เวลาเดินทางกลับบ้านไม่ถึงห้านาทีเพราะบ้านอยู่ใกล้กับโรงเรียนมากมาย บ้านของฉันเล็ก ไม่ได้ดูดีมากแต่ก็ไม่ได้แยเกินไป เมื่อเดินเข้ามาในบ้านฉันก็เห็นแม่กำลังเล่านิทานให้ชนน้องชายวัยแปดขวบของฉันฟังอย่างสนุกสนาน

"แล้วเจ้าชายหาซินเดอเรลล่าเจอมั๊ยอะ"

"เจอลิซิ๊ะ! ก็รองเท้าแก้วคู่นี้นางฟ้าเขาเสกมาให้ซินเดอเรลล่าสวมโดยเฉพาะ คนอื่นสวมไม่ได้หรอก"

เมื่ออธิบายให้ชนฟัง ฉันเบ้หน้าเสมอเวลาแม่หยิบนิทานเรื่องนี้มาเล่าให้น้องฟัง

"สวัสดิ์ค่ะแม่ แล้วฟอล่ะคะ"

"ยังไม่กลับเลย"

"แม่เล่าเรื่องซินเดอเรลล่าให้น้องฟังอีกแล้วหรือ...นิทานไม่ประเทืองปัญญา"

ฉันไม่ค่อยชอบนิทานเรื่องนี้เท่าไรหรอก แม่ยื่นคิ้วมองอย่างไม่ค่อยชอบใจในคำวิจารณ์ของฉัน

"มันเป็นเรื่องโปรดของแม่นะ ไม่งั้นแม่จะมีไอดีคิดตุ่งทำยี่ห้อ 'ไนกี้' ออกมาขายได้ไง"

"รองเท้าแก้วกับไนกี้ มันเกี่ยวกันยังไงหรือคะแม่"

"เกี่ยวสิ!"

แม่ทำงานอยู่ที่บริษัท 'ไนกี้' ซึ่งเป็นบริษัทผลิตตุ่งทำชื่อดังในจีนแดง รายได้มากมายเข้าสู่ประเทศจีนด้วยฝีมือแม่เพียงคนเดียว เพราะชื่อที่ฟังแล้วเสนาะหูกับการตีไนอันล้ำเลิศ ตั้งแต่เกิดมาฉันก็ใส่ตุ่งทำยี่ห้อไนกี้ไปโรงเรียนเท่านั้น (แม้ว่ามันจะผิดกฎโรงเรียนก็ตาม) เพราะแม่

ไม่ยอมให้ซื้อถุงเท้าี่ห่ออื่นนอกจากี่ห่อนี้ แถมนันยังโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์
หาซื้อในไทยไม่ได้ด้วย (ดูไฮโซมั๊ย!)

"เกี่ยวยังไง..."

"ใส่แล้วเบาสบายเหมือนไม่ได้ใส่อะไรเลย คล้ายกับรองเท้าแก้ว

18

ซินเดอเรลล่าไงล่ะ"

"แล้วแม่รู้ได้ไงว่ารองเท้าแก้วนั้นใส่แล้วเบาสบาย ทำอย่างกับว่าเคยใส่"

"ถ้าใส่แล้วไม่เบาสบายเหมือนไม่ได้ใส่อะไรเลย ซินเดอเรลล่าจะทิ้ง
รองเท้าคู่แพงแบบนี้ไปโดยไม่รู้ตัวได้ไง ไม่งั้นก็โง่ตายเลยสิ โหะๆ"

แม่หันมาตอบแล้วหันไปหัวเราะกับน้อง นี! นิทานทำให้แม่ทูนหัว
ของฉันโอเคียบรรเจิดจนคิดค้นถุงเท้าล้าเลิศแบบนี้ได้เชียวนะหรอเนี่ย อัจฉริยะ
จริงๆ

"ไม่รู้สิ...หนูไม่ค่อยปลื้มซินเดอเรลล่าเท่าไรหรอก"

"ทำไมล่ะ มันดูเทพนิยายเกินไปหรือไง...ความรักหวานชื่นที่เต็มไปด้วย
เรื่องที่ต้องค้นหามันวิเศษมากเลยนะ" แม่พูดอย่างเคลิ้มฝัน อายบอ
นะว่าแม่กำลังนึกว่าตัวเองเป็นนางเอกในนิทานอยู่นะ!

"เปล่า หนูไม่ได้คิดอย่างนั้น"

"แล้วคิดยังไงล่ะ" แม่กับน้องหันมาถามความเห็นฉัน ฉันยิ้มอย่าง
ภูมิใจในคำตอบของตัวเอง

"ก็การที่ซินเดอเรลล่าสวมรองเท้าแก้วทั้งเอาไว้ เป็นแผนให้ทำเจ้าชาย
นะสิคะ"

ไม่ช้านิทานเล่มนั้นก็ลอยมาอย่างไม่คาดฝัน แต่บังเอิญว่าฉันวิ่ง
หลบขึ้นข้างบนได้ทัน ฉันพูดอะไรผิดล่ะ! ก็ซินเดอเรลล่าให้ทำเจ้าชายจริงๆ
นี่นา...

2

หลังจากส่องกระจก รวบผมสูงขึ้น ทาลิปมันไม่ให้ปากแห้งสักหน่อย
แล้วฉันก็ลงมาทำอาหารเช้า หน้าทีนี้เป็นหน้าที่หลักซึ่งฉันต้องทำทุกเช้า

เมื่อจัดแจงวางอาหารเข้าบนโต๊ะ ฉันก็ซัดนมอีกๆ ลงคอเนื่องจากกลัวว่าจะพ่นใส่หน้าแขนเหมือนเมื่อวานตอนที่มีคนโทรมาจีบฉันจากคอลัมน์มาลัยเสี้ยวรัก พอเห็นฉันกำลังดื่มนม แขนก็ยังพยายามเอาจานมาบังหน้าไว้ เฮอะ! อยากทำอะไรก็ทำเถอะ

"เดี๋ยวแม่ต้องไปคืนสักพักนะ เห็นว่าบริษัทจะให้ไปดูแลผลิตภัณฑ์อะไรก็ไม่รู้เพื่อเปิดตลาดเชือกผูกกรองเท้าในก็ักด้วย"

ฉันมักจะหัวเราะกับหัวข้อสนทนาของแม่เสมอ ตอนนั้นแม่ต้องบินไปจีนเพื่อออกแบบโบริดตุ่งเท้าอันเท่มาด ตอนนี้องค์ไปดูแลเชือกผูกกรองเท้า ตายแล้ว! บริษัทแม่ฉันรวยได้ยังไงกันเนี่ย มีเชือกผูกกรองเท้ากับตุ่งเท้า แต่ไม่มีรองเท้า...

"พอต้องไปด้วยรีเปลล่า"

พอฉันที่นั่งกางหนังสือพิมพ์อ่านอยู่ลดหนังสือพิมพ์ต่ำลงแล้วพูดว่า "ไปสิจ๊ะ ให้แม่ไปคนเดียว แม่ก็เหงาใจแยะสิ"

แล้วก็เกิดออว่าแห่งความรัก ณ โต๊ะอาหารบ้านฉันนั่นเอง

"แยมๆ เออ...โทษนะคะ แล้วแม่จะกลับมาเมื่อไหร่"

ฉันกระแอมกระไอก่อนจะถามต่อ แม่ทำเสียงจี้จี้เมื่อเห็นฉันซัดขวางความสุชนั้น

"ก็คงราวๆ เดือนหน้ามั้ง แม่ต้องดูนะนะว่าเชือกผูกกรองเท้าแบบไหนจะครองใจวัยรุ่น"

"งั้นหนูไปก่อนนะคะแม่ เดี่ยวสาย"

"โชคดีนะจะลูกน่ารัก"

"ค่า! แม่ทูนหัว"

ฉันเดินอ้อมไปหาแม่แล้วหอมแก้มแบบที่ทำทุกเช้า เดินไปหาพ่อแล้วก็หอมแก้ม แต่พอจะเดินไปหอมแก้มแขนบ้าง น้องชายตัวดีของฉันดันหันหน้ามาแล้วจิบที่ปากทำฉันตะลึงสิ่งเล็กๆน้อยๆ

"ไปเอาความคิดนี้มาจากไหนนะ"

โดย เกือบหัวชนโหวกกับน้องชายตัวเล็ก...ยังงี้ที่ผู้หญิงนะ

"เห็นพ่อกับแม่ทำซะ ฮีๆ"

20

"รีบไปเรียนสิ เดี่ยวสายไม่ใช่หรอ"

แม่แทรกเสียงตัวเองขึ้นทันที ทำให้ฉันหันไปมองแม่ด้วยสายตาแปลกๆ

"สวัสดิ์ค่ะ พ่อแม่"

พ่อแม่ฉันรักกันหวานหยดย้อยแบบนี้เสมอ และบางครั้งทั้งสองก็มักจะลืมไปว่ามีลูกสองคนนั่งมองเหตุการณ์อยู่ด้วย เอาน่า...รักแท้ อิจจางัง! แล้วฉันจะเจอกับเขาบ้างมั๊ยเนี่ย

หน้าตาธรรมดาธรรมดาอย่างฉัน มีดีแค่ขาอยู่กับตาดูโตหน่อยเท่านั้น คงจะพอดึงดูดชายหนุ่มให้เข้ามาในวงโคจรได้ละนะฉันว่า อย่างที่บอกว่าคุณไม่มีแฟน เคยสงสัยเหมือนกันว่าตัวเองไม่สวยหรือเปล่า ก็ไม่น่าใช่ เพราะมีคนมาจีบฉันประปรายแต่ฉันก็ปฏิเสธทุกรายเหมือนกัน เพราะฉันกลัวว่าตัวเองจะเจอเหมือนเพื่อนละมั้ง แฮ้อ...ถ้ามีวแต่กลัวฉันคงไม่มีแฟนหรอก คานทองวิเวกโหวงเหวงมันรอฉันอยู่ตรงหน้าแล้ว

ว่าแล้วฉันก็คว่ำถุงเท้ายื่นให้ก็ประจำตระกูลมาสวม โลโก้ตรงสันนี่ทนทานอย่าบอกใคร ใช้มานานนับปีมันยังไม่จางเลย (แอบโฆษณาติดต่อหลังไมค์ค่ะ)

นี่ก็เป็นหนึ่งในสิ่งที่แม่คิด ฉลาดจริงหนอแม่ฉัน ภูมิใจจริง แต่ทำไมวันนี้มันมีกลิ่นอะไรตุๆ พะ ฉันได้กลิ่นนะ ภูจุมุกฟุดฟิดๆ ก่อนจะหาที่มาแต่ก็หาไม่เจอ

"หอะไร ไม่รีบไปเรียนอีกเดี๋ยวก็สายหรอก ต้องไปประกาศหน้าเสาธงไม่ใช่หรอ"

เมื่อออกมาแล้วย้ำอีกครั้ง ฉันเลยไม่มีโอกาสหากลิ้นเหม็นนั้นอีก หยิบกระเป๋าได้ก็เดินออกจากบ้านทันที

วันนี้ฉันก็เดินอ้อระเหยลอยชายไปโรงเรียนตามปกติ ไม่ว่าจะวิ่งหรือจะเดิน ฉันก็ยังไปทันเข้าแถวอยู่ดี เพราะบ้านของฉันกับโรงเรียนใกล้กันมากๆ เดินชมนกชมไม้ไปตามทางสบายใจดีอยู่แท้ๆ พอนึกถึงตอนเย็นที่ฉันจะต้อง...ล้างส้วมแล้วความสุขก็พลันมลายหายไป มันอะไรกัน อ้าก!!!

"ชะ...ช่วย...ช่วยด้วย..."

เสียงร้องขอความช่วยเหลือที่ฟังดูวิเวกโหวงเหวงทำฉันตาโต หันไปมองอย่างสงสัย

"อะ...ผู้ชาย"

นี่คือสิ่งที่พรุ้งพรูออกมาจากปากฉัน... ไม่แน่ใจว่ามันเป็นจิตใต้สำนึกของฉันหรือเปล่า... เอ๊ะ! ทำไมจิตใต้สำนึกฉันถึงมีแต่คำว่าผู้ชายล่ะ

"ช่วยด้วย..."

ได้ยินเสียงเบาๆ คล้ายกับจะขอความช่วยเหลือหลายๆ ฉันมุ่นคิ้วสงสัยนิดหน่อยก่อนจะนั่งยองๆ มองคนตรงหน้าที่กำลังร้องขอความช่วยเหลือ

"นี่...นี่..."

เอานี้จ้ะ! ไม่ใช่วุ้นเกี๊ยจ แต่ไม่กล้าแตะมากเพราะเดี๋ยวจะหาว่าฉันอยากล้วงเกิน ผู้ชายสมัยนี้ชอบคิดเข้าข้างตัวเองอยู่ด้วย

ฉันทำอะไรไม่ถูกก็เลยค่อยๆ เอามือเชยคางเขาขึ้นมา หน้าซีดเป็นไก่ต้มจนฉันตกใจ แต่ที่ตกใจยิ่งกว่าคือคนที่นั่งกองหมดสภาพอยู่ตรงนี้ก็คือ...

"เรย์!!"

ฉันสปริงตัวกระโดดร่วนด้อฟสามตลบ ได้คะแนนประมาณ 9.98 ในกีฬาโอลิมปิก (บ้าไปแล้ว) หนีทันที

"มุกไหนเนี่ย มาเป็นผิดิบเลยนะแก"

ฉันด่าๆ แล้วเอานิ้วชี้หน้า แต่การที่เขาไม่เถียงอะไรฉันเลยนั่นเริ่มบ่งบอกแล้วว่าเขาป่วยจริง

"เฮอะ! กรรมมันสนองล่ะสิ ปล่อยให้ตายตรงนี้จะดีกว่ามัยเนี่ย ฉันขึ้นมาลัยเสียงรักด้านในหนังสือพิมพ์ แต่ดารายอดนิยามอย่างนายตายคางขึ้นหน้าหนึ่ง ดังกว่ากันแยะ ชิ!" ฉันด่าเหมือนคนบ้าอยู่คนเดียว

"ทำไมไม่ตอบโต้ล่ะ อารมณ์เสียแต่เข้าเลย นอนไปแล้วกัน ฉันลาขาด!!"

ฉันว่าแล้วก็หันหลังจะเดินต่อ ขาก็ก้าวฉับ ปากก็บ่นๆ แต่ใจเต้นระล่ำระสายอย่างไม่สบายใจ หัวสมองสั่งการว่าอย่าสน แต่ใครโมโหมมคู่แรกสั่งให้ขาฉันก้าวถอยหลังหมุนวอลท์แบบไมเคิล แจ็กสันกลับมายุเขาอีกรอบ "จะตายหรือยัง"

๒๒

"..."

"ทำหยังไม่ตอบอีก"

"..."

"ทำไมฉันถึงเป็นคนแบบนี้วะ...ฝากกระเป๋าด้วยละ!"

ฉันพูดอยู่คนเดียวแล้วก็ทิ้งกระเป๋านักเรียนไว้กับเขา รีบวิ่งสกรูแบ็กกลับบ้านทันที แต่ละก้าวที่วิ่งไปใจก็คิดตาม วันนี้นางมารกำลังจะเป็นนางฟ้านามว่า 'มายา' ค่า!!

กลับมาถึงบ้านจนได้ แม่เห็นฉันก็แปลกใจนิดหน่อย

"อ้าว ลืมอะไรไว้หรือ"

ฉันไม่ตอบ วิ่งไปที่ตู้เย็นหยิบน้ำเย็นเทใส่กระติก วิ่งเข้าห้องน้ำเอาผ้าเช็ดหน้าชุบน้ำแล้วก็วิ่งออกจากบ้านไป แม่มองตามงๆ ก่อนจะยิงคำถามมา แต่นั่นไม่ได้สร้างความสนใจให้กับฉันอีกแล้ว

วิ่งมาถึงยังเห็นเขานั่งอยู่ท่าเดิม ใจก็เริ่มกังวลว่าเขาจะเป็นอะไรมากหรือเปล่า เดินเข้าไปหาแล้วเปิดกระเป๋านักเรียนตัวเองหยิบสมุดขึ้นมาพัดพับๆ ให้ เอาผ้าเช็ดหน้าที่ชุบน้ำมาหมาดๆ เช็ดหน้าให้

"บอกหน่อยซิว่าทำไมฉันต้องมาทำอะไรเพื่อนายขนาดนี้เนี่ย แล้วคนที่เดินผ่านไปผ่านมาเขาไม่มาช่วยนายเลยหรือไง"

"นะ...น้ำ"

"คิดว่านายเป็นใครกัน! ถึงกล้ามาขอน้ำจากฉัน...เอาเหอะ ฉันจะใจดีด้วยสักครั้งก็ได้"

ฉันค่อยๆ เทน้ำจากกระติกกรอกใส่ปากเขา แต่มันก็กระฉอกออกมาหมด

"ให้กินแล้วยังทิ้งขว้างอีก นี่หรอนิสัยคน เอ้า นอนลงมา"

ฉันจับเขานอนหนุนตักทันที แล้วค่อยๆ เอาผ้าเช็ดหน้าเช็ดให้เขาลืมตาปริ๊อๆ มองฉันแล้วยิ้ม

"ชะ...ขอบคุณ"

"เก็บค่าขอบคุณไว้เถอะ นายไปทำบ้าอะไรมาล่ะเนี่ย"

"ขอบคุณ"

เขาพูดแค่นั้น ฉันก็เอาสมุดพัดพับๆ ให้เพราะกลัวว่าจะหายใจไม่ออก
ไอ้...นายนั้นติดกระดุมเสื้อเม็ดบนไว้ด้วยแฮะ...ท่าทางน่าอึดอัดชะมัด

"ฉันไม่ได้ลามกนะเพี้ย แค่อยากจะช่วยนายเฉยๆ แล้วจำบุญคุณนี้
ไว้จนวันตายด้วยละ เข้าใจ?"

"..."

จังหวะที่ฉันกำลังจะปลดกระดุม ลุงแก่ๆ กับหลานสาวก็ขี้จรรย์าน
ผ่านมาเห็นพอดี ฉันถือสมุดค้างอ้าปากหวิวเมื่ออ่านปากและสายตาที่เขา
พูดออกมาเป็นนัยว่า

'นี่ขนาดที่สาธารณณะนะเนี่ย แถมเด็กผู้หญิงยังเป็นฝ่ายเริ่มก่อนด้วย
หน้าไม่อาย'

พื๊วว

เสียงจรรย์านตัดกับสายลมดังพื๊วเหมือนตึงวิญญาณฉันออกจาก
ร่างไปด้วย ผู้ชายนอนหนุนตักผู้หญิงแล้วผู้หญิงก็เอาสมุดพัดให้ จากนั้น
ก็เริ่มปลดกระดุมเสื้อ...เขาเข้าใจว่าฉันกำลังจะปล้ำแพนงั้นหรือ อ้าก!!!
ม่ายยย

"นายนี่นะ ขนาดเป็นลมยังพาฉันช่วยได้อีก ไม่อยากจะเชื่อ"

ฉันบอกแล้วเอามือผลักหน้าเขาอย่างมันเขี้ยว

"ชะ...ขอบคุณมาก"

พูดพร้อมดึงมือฉันไปจับด้วย หน้าร้อนวูบวาบก่อนจะกระซาก
อารมณ์ด้วยความเกลียด

"ไม่ต้อง! กองไว้ตรงนั้นแหละ"

ตึงตึงตึงตึง ตึง ตึง ตึงตึง...ขณะนี้เวลาแปดนาฬิกา เตรียมตัวเคารพ
ธงชาติ...

เพลงชาติบรรเลงผ่านโทรโข่งที่ติดเสาไฟฟ้า ฉันรีบเลื่อนหัวเขาวางไว้
กับพื้นแล้วลุกปรวดยืนตรงทำความเคารพ

"ตะ...เดี่ยว"

เพลงชาติใกล้บรรเลงจบ หน้าฉันซีดเผือดด้วยความตกใจ ตายแน่!
นี่มันแปดโมงโรงเรียนเข้าแล้วนี่หว่า อ้าก!!!

24

"นี่ ฉันช่วยนายไม่ได้แล้วนะ ฉันไปไม่ทันยื่นประกาศหน้าเสาธงแล้ว ไปละ!"

ฉันหยิบกระเป๋านักเรียนอย่างรีบเร่งก่อนจะเดินออกจากตงนั้น แต่ขาเจ้ากรรมถูกตานั้นจับเอาไว้เสียก่อน ใบหน้าเขาเริ่มมีสีเลือดขึ้นบ้าง มองตรงมาทางฉัน

"อะ...เธอ...เป็นใคร"

"อะไรนะ"

"เธอ...เป็นใคร ฉันอยากจะขอบคุณเธอ..." ฉันมองเขาแล้วกะพริบตาปริบๆ ก่อนจะง

"นายจำฉันไม่ได้หรือ"

"ใคร..." เขาตาปริบ คาดว่าคงไม่มีสติตั้งจะมองฉัน ฉันพยายามจะหนีออกจากกรเกาะกุ่มนั้น แต่เขาก็ไม่ยอมปล่อยให้ฉัน

"นายจะปล่อยหรือไม่ปล่อย"

"เธอ...แฮก...เป็นใคร"

"ไม่ปล่อยให้ม๊ย ฮึ้ย!!"

ฉันทนไม่ไหวอีกต่อไป ยกขาอีกข้างขึ้น ถอดรองเท้าแตะตัวเองให้เขาดมแทนยา เมื่อจะมีสติตั้งขึ้นมาบ้าง ไม่น่าเชื่อว่ามันจะได้ผล! เขาลุกขึ้นนั่งแล้ว...

"โอ้ก็..."

เศษอ้วกกระเด็นเปรอะรองเท้าข้างที่เหลือของฉัน มันจะเว่อร์ไปหรือเปล่ายะ ถึงกับอ้วกเลยหรือ

"เธอเอาอะไรให้ฉัน...ดม..."

อยากจะอธิบายนะ...แต่ไม่มีเวลา ฉันใส่รองเท้าแล้วรีบแกะมือเขาออกจากขาฉัน วิ่งสปีดไปโรงเรียนต่างๆ ที่เหลือถุงเท้าอยู่ข้างเดียว รองเท้าหนึ่งก็กัดเท้าข้างที่ไม่มีถุงเท้าใส่ จะบ้าตาย...ทำไมประธานนักเรียนอย่างฉันถึงอนาถขนาดนี้เนี่ย

"มายา!!" อาจารย์ฝ่ายปกครองคนเดิมเห็นฉันเดินเข้ามาโรงเรียนสายขมวดคิ้วได้

"คะ"

"ทำไมเพิ่งมา"

"หนู..." กำลังจะอ้าปากอธิบายว่าไปช่วยลูกพี่ของอาจารย์มานั้นแหละ
อาจารย์ก็โบกมือห้ามฉันไว้ก่อน

"ไม่ต้องมาแก้ตัว แล้วถูกทำไปไหน"

"เมื่อกี้หนู..."

อาจารย์โบกมือห้ามไว้ไม่ให้พูดอีก

"เป็นถึงประธานนักเรียนทำตัวเหลวไหล มาโรงเรียนสายแล้วยัง
ใส่ถุงเท้าข้างเดียวอีก นี่มันแฟชั่นใหม่หรือไง!! ไม่ต้องมาทำหน้าที่
ฉันขอสั่งให้เธอไปซัดส้วมต่ออีกสองอาทิตย์"

'อาจารย์คะ!! ทำไมอาจารย์ไม่ฟังเหตุผลหนูเลย อาจารย์ไม่ให้เกียรติ
ประธานนักเรียนอย่างหนูหน่อยหรือคะ อาจารย์คะ หนูเพิ่งไปทำความดี
ช่วยคนเป็นลมมา หนูผิดหรือคะ ทำไมอาจารย์ลำเอียงแบบนี้!'

โปรดสังเกตว่ามันเป็นแค่ความคิดเท่านั้น สิ่งที่ฉันพูดออกไปจริงๆ
นะ...

"รับทราบค่ะ"

ทำไมฉันมันโคตรชวย!! โห

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

